

vir. 9. glos. i. num. 4. lib. 5. nova recopilationis. Ayora de partitionibus, 1. part. cap. 9. n. 1. & cap. 6. n. 12. & vide omnino Barbofam ubi supra, n. 28. per totum. fol. 918. in fine, & 919. qui 2. part. ejusdem l. divorzio, n. 14. fol. 932. cum Fabro in di. §. is vero, num. 2. ad finem, & Avendaño responso 5. n. 1. recte probat in capellis, fructus pendentes dividendos esse pro rata temporis, quo capellanus obsequium, & servitium præstitit; nam cum præmium ipsum, aut lucrum capellæ principaliter concedatur pro labore administrationis; æquum est, rationem eandem divisionis observari in eo, quæ in marito observatur, quia sustinet onera matrimonii.

Octavo & ultimo constituendum est, colonum, & usufructuarium æquiparari in hac materia; idem enim ferè observatur in colono, quod in usufructuario, ut scribit text. in di. §. is vero, Instit. de rerum divisione, quasi dicat Imperator, quod etiam colonus non facit fructus suos, nisi quando illos perceperit. unde si fur eos subripiat, non habet colonus conditionem furtivam, ut probant quamplurimi relati per Barbofam in d. l. divorzio, 2. part. n. 30. ubi n. 33. & seqq. late explicat æquiparationem, atque differentiam in proposito inter colonum, & usufructuarium; idcirco amplius in hoc non insisto, sed ad eum Lectorem remitto.

CAPUT LXXVIII.

Usufructuario omnium bonorum, vel alicujus partis defuncto, utrum hæres ejus prætereundere possit partem in censu ad Bullam Pii Quinti constituto, cujus solutionis dies nondum venit, ubi Lancelloti Gallia conf. 90. per totum, in terminis adducitur, & ejusdem resolutiones probantur.

SUMMARIUM.

1. Usufructuario omnium bonorum, vel alicujus partis defuncto, utrum hæres ejus prætereundere possit partem in censu, cujus solutionis dies nondum venit? & per totum caput.
2. Nonnulla proponuntur, quæ usufructuarii partem anticipem reddunt, & dubiam.
3. Ea tamen in proposito non obtinere probatur.
4. Quæstionis superioris resolutionem, aliunde quam ex dictis capite præcedenti, & fructuum pendentia, seu collectione querendam esse.
5. Proposita quæstioni provisum à Baldo, & numero sequenti.
6. Pensiones, redditusve pecuniarii, qui pro fructibus non debentur, pro rata temporis dividendi sunt; qui verò pro fructibus debentur, ut ipsi fructus, quorum loco succedunt, partiri debent.
7. Censu cum non debeatur contemplatione fructuum, sed ratione pretii, quo emptus fuit, divisio ejus pro rata temporis fieri debet, si usufructuarius, antequam adveniret dies solutionis, decesserit.
8. Quod cum census constitutus est super domo, & similibus, citra ullam penitus controversiam observandum est.
9. Pensio cum debetur pro fructibus, qui quolibet die percipiuntur, dividitur pro rata temporis, etiam si fructuarius decesserit ante tempus solutionis pensionis.
10. Usufructuarius, si integrum censum ante solutionis diem recepit, ejus hæres proprietario tenetur suam ratam restituere.

Pro brevi, & distincta hujus Capituli explicatione constituendum erit in primis, dubium in hoc consistere, utrum usufructuario omnium bonorum, vel alicujus partis defuncto, hæres ejus prætereundere possit partem in censu ad Bullam Pii Quinti constituto, cujus

solutionis dies nondum venit? & quidem fructuarii partem anticipem reddunt, & dubiam nonnulla, quæ capite præcedenti adnotavimus, quatenus probavimus, 2 usufructuarium nondum perceptis fructibus decedentem: nihil ad hæres suos transmittere; unde si fructuarius decedit nondum perceptis fructibus bonorum, super quibus constitutus fuit census, sive antequam solvendi census dies advenisset, videtur quod hæres ejus partem aliquam habere non possit: Deinde quia ut eodem cap. præcedenti probavimus, idem etiam procedit in præstationibus, & pensionibus, ut non aliter usufructuarii hæredi debeantur, quam si fructus à solo separati sint, & si pro parte separati fuerint, & pro parte non, pro rata dumtaxat pensio distribuitur, ut ibidem jure, & autoritate fulcitur.

Verum superiores rationes in proposito obtinere non possunt, cum in censu, de quo agimus, ratio non habeatur ad fructus collectos, vel non, neque ipse census super fructibus, qui ex re censuata proveniunt, censetur impositus, sed super re ipsa, hoc est, quod etiam si debitor census nullum, aut modicum fructum, ac censui non respondentem ex re hypothecata percipiat, ad solutionem census teneatur. Quod secus est in fructibus, qui fructuario debentur, atque etiam in pensionibus, quæ impositæ censentur super fructibus, atque de illis, & illorum respectu solvendæ veniunt, sic ut fructuum naturam fortiantur, ut cap. præcedenti dicebamus; & novissimè advertit Joannes Vincentius Hondedeus in conf. 85. n. 16. lib. 2. & pendere dicantur semper ante exactionem, ut probavit Surdus in conf. 84. n. 4. lib. 1. unde fructuum ratione cessante, non est ut super illorum collectione in censu vis fiat, l. adigere, §. quamvis, ff. de jure patronatus, cap. cum cessante, de appellationibus; & aliunde quam ex dictis cap. præcedenti, & fructuum pendentia, seu collectione, superioris quæstionis resolutionem querere oportet, ut hæc omnia, (ne aliquando quid alienum tacito Authore usurpasse nobis contingat) eleganter considerat Lancellotus Gallia in conf. 90. ex numer. 1. usque ad num. 12. Quo loco firmat, proposita dubitationi provisum à Baldo in cap. cum &c. in col. 2. num. 5. vers. nota quod nomina de constitutionibus, quatenus scribit, quod pensiones, redditusve pecuniarii, qui pro fructibus non debentur, pro rata temporis dividendi sunt; qui verò pro fructibus debentur, ut ipsi fructus quorum loco succedunt, partiri debent: quam doctrinam post Cagnolam, & Tiraquellum extollit Covar. variar. resolut. lib. 1. cap. 15. n. 10. & seqq. infertque ad annum redditum, qui vulgò Censu dicitur, ut cum is debeatur, non contemplatione fructuum, sed ratione pretii, quo emptus fuit, ejus divisio pro rata temporis fiat, si usufructuarius antequam adveniret dies solutionis decesserit, ut latius probat Lancellotus ibid. n. 13. & n. 24. rectè advertit quod cum census constitutus est super domo, & similibus, citra ullam penitus controversiam, observanda est superior solutio, ut ad ratam temporis, quo usufructuarius vixit, ad ejus hæredem annui redditus spectent; ea ratione, quod per singulos dies ex domo fructus percipiuntur, & sic tanquam perceptus ad usufructuarium usque ad ejus mortem, vel hæredem ejus pro rata pertinere debet, etiam quod dies solutionis nondum venerit, per textum in d. l. defuncta, & his quæ colliguntur ex Saliceto, Covar. Hieron. Gabriele, & Vincentio de Franchis, relatis ibi, quibus accedit Joan. Vincentius Hondedeus in conf. 85. n. 31. & n. 17. lib. 2. ubi cum aliis multis resolvit, quod cum pensio debetur pro fructibus, qui quolibet die percipiuntur, ut sunt fructus hortorum, domorum, pascuorum, & similibus, dividitur pro rata temporis, etiam si fructuarius decesserit ante tempus solutionis pensionis.

Quod si usufructuarius integrum censum ante solutionis diem recepit (ut plerumque fieri solet) suam ratam sequenti usufructuario, vel censuarii hæredi restituere tenetur, ut sentit Salicetus in l. fructus, col. final. vers.

vers. ego puto, C. de actionibus empti. Cagnolus in l. 2. nu. 101. C. de pactis inter emptorem, & expressim affirmat Lancellotus Gallia d. conf. 90. nu. 13.

CAPUT LXXIX.

Beneficiarius, vel is, cui debetur pensio ex redditibus Ecclesiasticis, si pendentibus fructibus decedat, qualiter fructuum divisio fieri debeat; sive in prædictis, utrum inducenda sit distinctio l. defuncta, 65. ff. de usufructu, ubi quæ hucusque scripta sunt ab aliis, breviter recensentur, nonnulla noviter, & verè adnotata per Authorem, in medium proferuntur, & prædictorum vera solutio traditur.

SUMMARIUM.

1. Fructus beneficii Ecclesiastici, qualiter dividantur inter defuncti hæreses & successionem, si beneficiarius pendentibus fructibus decedat? & per totum cap.
2. Usufructuario parem esse in prædicto casu ex communi sententia habentem Beneficium Ecclesiasticum; idcirco fructus ante mortem collectos ad hæreses defuncti, pendentem verò ad Ecclesiam, vel successorum integrè pertinere.
3. Beneficii prædia, si ad annuam pensionem locata fuerint mortuo possidente Beneficium, pensiones ejus anni ex communi sententia distribuendas esse, juxta distinctionem l. defuncta, 65. ff. de usufructu.
4. Fructus ejus anni, quo beneficiarius mortem obierit, indistinctè pro rata temporis ad defuncti hæreses pertinere, ex sententia Didaci de Covar. Ludovici Molina, & Joannis Gutierrez, quam etiam tenuit cum aliis Boerius, & noviter defendit Auctor numero sequenti.
5. Fundamenta prædictorum, ad tria principaliter reducenda.
6. Primum fundamentum superiorum Auctorum adducitur.
7. Et Navarri solutio noviter, & verè consuetur.
8. D. Petrum de Barbofa communem opinionem tuentem, minimè satisfacere superiori fundamento noviorum.
9. Textum in cap. finali, §. porro, de officio ordinarii, in 6. rectè explicatum per Barbofam, ejus tamen solutionem non diluere vim fundamenti præcipui Neotericorum.
10. Tertium fundamentum adducitur contra communem.
11. Et Navarri, Barbofaque solutio noviter improbat.
12. Pensio Ecclesiastica qualiter dividenda sit, si pensionarius decesserit pendentibus adhuc fructibus.
13. Alexandri sententia in conf. 25. nu. 3. lib. 2. (cui alii subscribunt) consuetur.
14. Joannem Vincentium Hondedeus in conf. 85. nu. 23. & sequentibus, lib. 2. novissimè lapsam in hac materia.
15. Rebuffi sententia, circa propositum dubium rejecta.
16. Didaci de Covarruv. opinio, quod pensio Ecclesiastica debeatur hæredibus pensionarii pro rata anni decursi improbat.
17. Navarri, & Barbofa sententia in superiori dubio recepta.
18. Inter pensionarium, & beneficium longam esse differentiam rationem.

Pro absoluta, atque expedita hujus capituli explicatione, quod attinet ad primum dubium, qualiter fructus Beneficii Ecclesiastici dividantur inter defuncti hæreses, & successorem, si beneficiarius pendentibus fructibus decesserit, constituendum erit in primis, ex Joan. del Castillo Quot. Controv. Juris, Tom. I.

communi sententia, quæ censet, habentem Beneficium 2 usufructuario parem esse, fructus ante mortem collectos, ad hæreses defuncti; pendentem verò ad Ecclesiam, vel successorem, integrè pertinere, prout in usufructuario resolvimus supra, cap. 77. in principio: & ita tenet glossa finalis in l. 1. C. de annoniis civilibus, lib. 11. quam ibi sequitur Bartol. Castrensis in l. divorzio, §. non solum, in fine, ff. soluto matrimonio. Hostiensis, Henricus, Cardinalis, Imola, & Barbacia in cap. ultimo de peculio clericorum, Corsetus singulari 49. Decif. Rotæ, Calderinus, Faber, Perusinus, Cosmas, Alexander, Bellonus, Alberticus, Navarrus, Antonius Thesaurus, Cavalcanus, Josephus Ludovicus, & alii quos in unum congerunt Joannes Gutierrez in quæstionibus canonicis, cap. 33. à n. 1. Barbofa in di. l. divorzio, 2. part. n. 56. in principio, fol. 955. qui hanc putat verior sententiam, ut statim dicemus, & contra Recentiores firmiter defendit Navarrus in apologia de redditibus, quæst. 2. monitu 13. & in conf. 61. sub tit. de præbendis, ex num. 5.

Inde qui hanc opinionem retinent, inferunt etiam, 3 inducendam esse distinctionem l. defuncta 65. ff. de usufructu. & consequenter, quod si agri pertinentes ad Ecclesiasticum Beneficium, aut domus, aliave prædia ad pensionem annuam locata fuerint, mortuo possidente Beneficium, an pensiones ejus anni ad hæreses beneficiarii defuncti pertinere debeant, vel non, juxta ea, quæ ratione fructuum collectorum per colonum, vel non collectorum in usufructuario latius resolvimus supra c. 77. ut in terminis scripserunt Angelus in conf. 245. n. 7. vers. 6. Cardinalis in conf. 110. quos in id expendit Covar. variar. resolut. lib. 1. cap. 15. nu. 2. vers. sic etiam si agri: qui tamen eo loco æquius, & jure verius existimat, fructus ejus anni, quo beneficiarius mortem obiit, 4 indistinctè pro rata temporis ad defuncti hæreses pertinere; & sequitur Molina de primogeniis, lib. 3. c. 11. num. 4. Sarmientus de redditibus Ecclesiasticis, lib. 4. cap. 6. n. 13. Joannes Gutierrez canonic. quæst. cap. 33. à num. 9. qui asserunt, quod in Hispania ita passim observatur, & asseverantius affirmat Sarmientus in defensione prædicti tractatus, 2. quæst. monitu 13. & probant alii, quos refert, & magis sequitur Boerius in conf. 23. num. 7. Horum fundamenta ad tria principaliter reduci 5 debent, prout reduxit Barbofa 2. part. di. l. divorzio, num. 56. vers. pro hac igitur, & num. 57. fol. 956.

Primum est, quod Beneficium Ecclesiasticum datur 6 propter officium, cap. finali de rescriptis. in Sexto, idest, propter onera, quæ Clerici beneficiarii subeunt in Ecclesiarum regimine, & cura in administrandis Sacramentis, aliisve divinis obsequiis cap. cum secundum, de præbendis. Ergo æquum est, & necessarium, ut pro rata servitiorum fructuum divisio fiat, quemadmodum pro oneribus, in marito statutum est, ut late probavimus supra, cap. 77. ad finem.

Nec satisfacit solutio, quam tradit Navarrus in apologia, de redditibus, 2. quæst. monitu 13. n. 3. quatenus 7 dicit, quod onera matrimonii multum dissimilia sunt, & valde exuperant onera Beneficii: item maritus efficitur dominus fructuum dotes, l. pro oneribus, C. de jure dotium. Et ideo de illis ad libitum disponere potest; Beneficiarius autem non efficitur dominus fructuum, nec de illis ad libitum disponere potest, & ideo non marito, sed usufructuario æquiparari debet. Displicet autem prædicta solutio, primò, nam etiam concedamus pro vero, mariti onera dissimilia esse, aut multum exuperare onera Beneficii, negare tamen non possumus Beneficii onera maxima esse, & continua, cap. finali, §. porro, de officio ordinarii, in 6. & de se constat evidenter beneficiarios maximis, & ordinariis servitiis, obsequiis, & curis esse obstrictos; unde æquitati, & justitiæ omnino consentaneum est, ut pro rata temporis fructus concedantur eisdem, quemadmodum marito conceduntur. Secundò, quia si communis differentia ratio in eo consisteret, quod maritus efficitur dominus fructuum, ac de illis liberè disponere possit, beneficiarius verò contra de jure 8 communi,

communis, saltem hodie de jure hujus Regni, atque ex universa omnium consuetudine non obtineret, quippe cum Clerici de fructibus Beneficiorum, & quæsitis intuitu Ecclesiarum liberè possint hodie disponere, ut probant Bellamera in cap. cum venerabilis, n. 47. de exceptionibus, Covar. in cap. cum in officiis, num. 9. de testamentis. Sarmient. de redditibus Ecclesiasticis, 4. part. cap. 1. à num. 8. Burlat. in consil. 178. à num. 5. lib. 2. alios infinitos sciens, consultoque prætermitto.

Nec etiam satisfacit eruditissimus Barbosa, qui 2. part. dict. l. divorzio, nu. 57. dicit in primis, à prima opinione communi supra relata recedendam non esse, postmodum verò, ad responsionem superioris rationis constituit recurrendum esse ad ea, quæ tradit ipse numer. præcedentibus, quæ tamen cum obtineant in usufructuario, non ita indistinctè ad beneficium trahi possunt, neque similitudo beneficiarii & usufructuarii omninò procedit, cum verius sit, non tantum usufructuarium, sed dominum esse honorum Beneficii, aut æqualem non esse usufructuarium Clerico habenti Ecclesiasticum Beneficium, vel saltem potentius habere, & majus jus beneficiarium, quam habeat usufructuarium, ut contendunt Covar. lib. 1. variar. resolut. dict. cap. 15. num. 12. vers. cum apud me competum sit. Sarmientas de redditibus ecclesiasticis, 2. part. c. ult. num. 20. & 4. part. c. 1. n. 2. & alii, quos in unum congesti supra, hoc eodem lib. c. 5. Sed neque de jure communi prædicta æquiparatio usufructuarii, & beneficiarii videtur secuta: quoniam fructuarium liberè de illis disponit, ut certissimum est: beneficiarius verò alio & diverso jure obligatur, cap. Episcopus, cap. penultim. 2. quæst. 1. l. 12. tit. 28. part. 3. & cum multis latè probat ipse Barbosa eadem 2. part. l. divorzio, num. 53. & 54. fol. 954.

Secundum fundamentum deducitur ex textu in cap. finali, §. porrò, de officio ordinaris, in 6. prout eum inducit Barbosa post Covar. ubi relatum ubi supra num. 57. quo numero & sequentibus rectè explicat eum textum, & ad eum respondet; ejus tamen solutio parum, aut nihil in proposito facit, nec diluit vim fundamenti præcipui Neoteriorum, quoniam licet ejus textus casus inferri non possit ad nostrum casum ratione ibi assignata; ratio tamen generalis oneris & servitii, cui beneficiarii adstricti sunt, remanet non dissoluta, & militat generaliter, ut cuicumque rectè inspicienti competum esse poterit.

Tertium & ultimum fundamentum consistit in eo, quòd nisi pro rata temporis, quo beneficiarius vixit, fructus deberentur ejus hæredi, contingere posset, quòd beneficiarius inserviret beneficio per sex menses absque ullo emolumento; ut si ponamus factà vindemià, & collectà messe, in Kalendis Octobris obtinuisse Beneficium, & in fine Aprilis decessisse, quo tempore nulli fructus sunt adhuc percepti: is igitur admissa Communi, deserviret Beneficio per tot menses absque ullo emolumento, quòd esset maximum absurdum. Huic rationi respondent Navar. in apologia, 2. quæst. dict. monitum 13. in fine. Quòd si prædictus casus contingeret, hæredibus hujus beneficiarii, qui inservivit Ecclesie, & nihil ex fructibus suscepit, solvendum esset honestum salarium pro modo servitii, hoc est, quantum ad honestam sustentationem mortuus debeat habere. Verum hæc solutio placere non potest efficaci ratione, nam cum fructus agrorum, & prædiorum, ipsius Ecclesiastici Beneficii, ejusque redditus constituti, ac designati sint à Canonibus pro sustentatione Clerici beneficium habentis, ac eidem integrè dentur ob ministerium, quòd Ecclesie exhibet in ejus regimine, & cura, aliisque divinis obsequiis, d. c. cum secundum, de præbendis: æquum non est, ut aliunde, aut non habita ratione prædictorum solutio fiat modo prædicto, nec integrè pro rata temporis fructus præbeantur ei, qui Beneficio inservivit, prout fieri debere ratio ipsa servitiorum, atque beneficiorum institutio, & natura postulat. Quapropter superiorem opinionem, ut fructus pro rata dividantur, omninò obser-

vandum existimamus, & sæpè observatam vidimus, nec contrariam æquam, aut rationi consentaneam arbitramur.

Secundò & principaliter constitendum est, dubium esse, qualiter pensio Ecclesiastica dividenda sit, si pensionarius decesserit pendentes adhuc fructibus, sive fructus pendentes an debeantur habenti pensionem Ecclesiasticam; & Alexander in consil. 15. num. 3. lib. 2. apertè sentit in hujusmodi pensione, observandam esse distinctionem d. l. defuncta, 61. ff. de usufructu, & consequenter, quòd si pensionarius decedat ante perceptos fructus, nihil transmittat ad hæredes suos, secus si illis jam collectis decedat, etiam si dies pensionis solvendæ nondum venerit: sequuntur Gigas de pensionibus, q. 53. asserens lite super hac controversia mota, ita à peritissimis viris responsum fuisse. Bellonus in consil. 3. num. 11. relati per Burlatum in consil. 178. n. 17. lib. 2. Antonius Thesaurus decisione Pedemontana 143. in fine. Sed hæc opinio, (ut amplius non insitam) concludenter confutarunt Covar. variar. resolut. lib. 1. cap. 15. n. 13. Joannes Gutierrez Canoniarum quæst. cap. 33. à numer. 9. qui plura advertunt, quæ præfatam sententiam omninò confundunt. Barbosa etiam 2. part. dict. l. divorzio, num. 39. & 40. per totum, fol. 946. ubi dicit nonnulla in proposito necessaria.

Ex his obiter animadvertendum duxi, deceptum fuisse in hac materia Joannem Vincentium Hondedeum in consil. 85. n. 23. & seq. vol. 2. Is enim eo loco, & novissimè, securè statuit pensionarium mortuum post perceptos fructus Beneficii transmittere pensionem ad hæredes secus tamen si tempore mortis, fructus percepti non essent: non verò attendit, an dies solvendæ pensionis cesserit vivo pensionario, nec ne, quòd esset necessarium, ex his quæ scribit Navarus in Apologia de redditibus, 2. quæst. monitum 19. & statim dicemus.

Rebuffus verò de pacifico possessore, num. 130. in anti qua impressione: & in nova, num. 148. aliter declarat, sed malè quidem, ut verè animadvertit, & eleganter improbat eum Barbosa in dict. l. divorzio 2. part. num. 41. per totum, fol. 947. unde Covar. resolut. lib. 1. dict. cap. 15. num. 13. in ea opinione est, ut existimet, pensionem Ecclesiasticam deberi hæredibus pensionarii pro rata anni decurri; & reddit rationem, nam cum pensio detur pro alimentis, Romanus in consil. 388. & insipientium exercentis aliquod ministerium in Ecclesia, vel ordine Ecclesiastico, videtur inducenda æquitas, & decisio l. divorzio, ff. solutio matrimonii: sequuntur Molina de primogeniis, lib. 3. cap. 11. nu. 4. Joannes Gutierrez, canoniar. quæst. d. cap. 33. num. 34. Sed improbant Navarus in apologia, de redditibus, quæst. 2. monitum 16. Barbosa dict. 2. part. l. divorzio, num. 42. Et merito quidem, nam cum pensionarius non teneatur aliquod officium, sive ministerium exercere in Ecclesia, neque in eo militet onerum ratio, quæ in marito consideratur, non potest induci decisio dict. l. divorzio.

Quapropter, verior videtur Navarri sententia ubi supra, dict. monitum 16. Barbosa dict. n. 42. ad fin. & n. 43. Joannes Gutierrez dict. cap. 33. num. 35. D. Francisci Sarmient. in defensione libelli de redditibus, 2. quæst. monitum 16. qui asserunt, de stylo Curie, & in Rota observari, ut si dies pensionis cedat vivo pensionario, transmittatur pensio ad hæredes, sive tunc fructus Beneficii sint collecti, sive non: si verò moriatur, antequam dies solvendæ pensionis cedat, nihil hæredibus relinquat, nec etiam ratam pensionis transmittat: & prædictum stylium juris principis consonum esse, eruditè fundat Barbosa d. 2. part. l. divorzio, n. 43. inferens praxim, ut si pensionarius decedat ante diem S. Joannis Baptistæ, nihil ex pensione illius anni hæredibus relinquat: si verò decedat post prædium Festum, illam quidem dimidiam pensionis jam debitam transmittat ad hæredes. Sed si eodem anno decedat ante Festum Nativitatis, ex altera dimidia nihil relinquat hæredibus, ut stylus Curie observat, & latè probat Barbosa ubi supra.

Inter

Inter beneficiarium autem, & pensionarium, idcirco hoc capite diversum jus constitutum, quòd inter eos diversa, longaque militet differentia ratio, tum quòd pensionarius nullum jus habeat in Beneficio, neque in fructibus illius, sed omnia hæc pleno jure competunt beneficiario, cum onere tamen solvendi pensionem, ut latius probat Barbosa dict. 2. part. l. divorzio, num. 39. & 40. Tum etiam, quòd inter beneficiarium, & pensionarium, nulla proportio prædicti oneris esse potest, cum ille maximo, hic nulli oneri astringatur, ut probavit Gigas de pensionibus, quæst. 30. & seqq. Navarus in cap. si quando, de consecratione, distinctione 1. notabili 7. n. 24. ad quæ si advertissent Covar. & sequaces, diversum jus inter eos constituere coacta ratione debuissent, ut ex dictis constat apertè.

CAPUT LXXX.

Fructus bonorum Majoratus pendentes, utrum sequenti successori à die delatæ successionis præstandi sint, sicut proprietario mortuo usufructuario præstantur; an inter illum, & hæredes ultimi possessoris pro rata dividi debeant? ubi contraria sententia præcitantur, & Didaci de Covarruvias, Ludovici Molinæ, ac aliorum sententia noviter defensa, noviter etiam, atque eleganter his respondetur, quæ novissimè omnium Petrus de Barbosa, & Martinus Monter-à Cueva adnotarunt in contrarium.

SUMMARIUM.

- 1 Fructus bonorum Majoratus inter hæredes ultimi possessoris, & novum successorem, esse pro rata dividendos, ex sententia Didaci de Covarruvias, Gregorii Lopez, Ludovici Molinæ, & aliorum qua per totum caput asseverantur probatur per Authorem.
- 2 Et pro ea duplex fundamentum expenditur.
- 3 Navarri, & Barbosa solutiones non diluere vim superiorum rationum, noviter, atque eleganter consideratur ab Authore.
- 4 Tertium fundamentum opinionis præcedentis adducitur.
- 5 Et solutionem Barbosa præfatæ sententiæ non obstruere, ratione considerata per Authorem.
- 6 Fructus pendentes in solidum pertinere ad successorem Majoratus, neque in illis posse hæredes pretendere jus ultra deductionem impensarum, ex sententia mulhorum, que displicet Authori.
- 7 Primum fundamentum præfatæ opinionis adducitur.
- 8 Et illi noviter respondetur per Authorem.
- 9 Secundum fundamentum ejusdem opinionis expenditur, & Ludovici Molinæ solutio probatur.
- 10 Contra solutionem Molinæ, Barbosa replicatio relata, & eidem noviter, & verè satisfactum per Authorem.
- 11 L. Herennius, ff. de usufructu, declaratur, ostenditurque, non posse ad majoratum successores adaptari cum Molinæ, contra Barbosam.
- 12 Præcipua ratio, quam ex d. l. Herennius, contra Molinam deduxit Barbosa, noviter & verè satisfactum ab Authore.
- 13 Author noviter, & verè respondet nonnullis fundamentis; qua contra Molinam, Covarruviam & sequaces, Martinus Monter-à Cueva novissimè consideravit.
- 14 Rationi cuidam ab eodem contra Molinam adductæ, noviter, & verè satisfactum, & ibidem explicata l. quod si nulla, ff. de religiosis & sumptibus funerum.
- 15 Didaci de Covarruvias, Ludovici Molinæ, & sequacum Joan. del Castillo Quotid. Controv. Juris, Tom. I.

ciam opinionem probabiliorum, & æquiorum existimat Author, nec auferet ab ea recedere, si casus contingeret.

- 16 Martini Monter-à Cueva distinctionem, aut novissimam resolutionem in hac materia, Authori non placere, atque eà admitti, lites immortales suscitandas, & infinitas, difficillimisque probationibus viam aperiendam.
- 17 Fructus bonorum Majoratus inter hæredes ultimi possessoris, & novum successorem, esse pro rata dividendos, sive Majoratus constitutus sit in contractu, sive in ultima voluntate, contra Barbosam.

Præcedentibus quæstionibus proximum est, inquire, utrum in possessore Majoratus fructibus adhuc pendentes decedente, idem jus, quòd in usufructuario observare debeamus, sive regulis, & doctrinis in usufructuario traditis supra, cap. 177. per totum, jus ejus definire, & supra hoc eodem lib. cap. 5. longè majus & potentius jus, possessorem majoratus habere; quam usufructuarium probavimus: Nunc tamen quòd præsens dubium in terminis decidatur, & vera hujus rei solutio tradatur, constituendum erit in primis in præfata quæstione Scriptores hujus Regni, & quidem maximi nominis Authores contrarios existere; nam in primis fructus bonorum Majoratus inter hæredes ultimi possessoris & novum successorem esse pro rata dividendos, licet constet veterem Majoratus possessorem pendentes fructus decessisse: censuerunt Covar. variar. resolutionum, lib. 1. cap. 15. n. 14. qui adjicit hanc quæstionem incidisse in Granateni Prætorio, & sic fuisse decisum, & judicatum Avendañus responsio 5. num. 6. ubi in id citat Socinum in consil. 42. in fine, lib. 2. Palacios Rubios in repetitione rubricæ, de donationibus inter, §. 62. n. 10. Gregorius Lopez in l. 26. tit. 11. part. 4. verbo, quantos menses in fine. Burgos de Paz in proemio legum Tauri, n. 74. vers. præterea & si in feudis. Ayora de partitionibus, 1. part. cap. 9. n. 6. Molina, qui constanter defendit, atque interdum sic responsum, atque etiam executum vidisse profiteatur de Hispano um primogeniis, lib. 3. cap. 11. ex nu. 11. usque ad n. 19. Joannes Gutierrez canonic. quæst. cap. 33. num. 31. Alvarad. de conjecturata mente defuncti, lib. 2. cap. 2. §. 1. n. 5. fol. 40. apertius lib. 4. cap. 1. num. 44. fol. 154. D. Spino, qui verba valde confusa, & intricata profert in speculo, gloss. 18. de melioratione, n. 111. Marcus Antonius Peregrinus de fidei commissis, art. 49. n. 101. Sarmient. de redditibus Ecclesiasticis, part. monitum 15. n. 2.

Horum fundamenta ad sequentia principaliter reduci debent. Primum deducitur ex æquitate, & decisione textus in l. divorzio, ff. solutio matrimonii, junctis his, quæ capitibus præcedentibus adnotavimus: Nam cum ea lex in oneribus mariti fundetur, ut fructus pro rata temporis soluto matrimonio dividendos statuat; idem etiam in proposito dicendum videtur, cum possessor Majoratus ex fructibus, ejusdem familiæ splendorem maximis impensis conservare, magnam aliquando familiam alere, cognato pauperes juvare, dotes fororibus, & alimenta fratribus pauperibus constituere, atque magna alia soleat onera sustinere, idcirco ad similitudinem mariti æquum est, ut ipse fructibus rerum Majoratus pro rata ejus temporis, quo onera primogenii sustinuit, frui debeat.

Secundum fundamentum in eo consistit, quia, ut advertit Molina loco relato supra, nisi modo prædicto fructuum divisio fieret, contingere posset unum, quòd iniquissimum esset, nempe quòd Majoratus possessor, qui per totum fere annum prædicta onera sustinuit, fructibus ejusdem anni omninò privaretur, ex eo quòd mense Augusti mortuus fuerit, præsertim si eo anno, quo mortuus fuit, in ipso Majoratu successit, in qua specie nihil iniquius excogitari posset.

Nec diluunt vim superiorum rationum Costa tract. de successione Regni, pag. 148. alias 3. part. n. 15. ad finem. Barbosa in d. l. divorzio, 2. part. n. 5. & 6. Tum ex